

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Michala Rendy a Mgr. Barbory Berkové v právní věci žalobce **m. a.s.** se sídlem O., R. 373/6, v řízení zastoupeného JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem se sídlem Olomouc, Wellnerova 3C, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje** se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 3. 2015 č.j. KUOK 22144/2015, ze dne 12. 3. 2015 č.j. KUOK 24355/2015, ze dne 30. 3. 2015 č.j. KUOK 28658/2015, ze dne 30. 3. 2015 č.j. KUOK 29888/2015, ze dne 15. 4. 2015 č.j. KUOK 33722/2015, ze dne 17. 4. 2015 č.j. KUOK 36656/2015, ze dne 21. 4. 2015 č.j. KUOK 37761/2015 a ze dne 21. 4. 2015 č.j. KUOK 37655/2015, ve věci místního poplatku,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 9. 3. 2015 č.j. KUOK 22144/2015, ze dne 12. 3. 2015 č.j. KUOK 24355/2015, ze dne 30. 3. 2015 č.j. KUOK 28658/2015, ze dne 30. 3. 2015 č.j. KUOK 29888/2015, ze dne 15. 4. 2015 č.j. KUOK 33722/2015, ze dne 17. 4. 2015 č.j. KUOK 36656/2015, ze dne 21. 4. 2015 č.j. KUOK 37761/2015 a ze dne

21. 4. 2015 č.j. KUOK 37655/2015 se **zrušují** a věci se **vracejí** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 61.026 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Tomáše Vymazala, advokáta se sídlem Olomouc, Wellnerova 3C.

O d ů v o d n ě n í :

A. Vymezení věci

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení shora označených rozhodnutí žalovaného, kterými bylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti platebním výměrům vydaným Městským úřadem Hranice, Městským úřadem Šternberk a Městským úřadem Uničov.

B. Žalobní body

Ve vztahu k žalobou napadeným rozhodnutím vznesl žalobce tyto námitky:

- 1) Místní poplatek nelze vůbec stanovit ani vybírat, když poplatku podléhá jen zařízení *povolené* Ministerstvem financí. Žádný zákon však Ministerstvu financí nestanoví pravomoc povolovat jiné technické herní zařízení. Pokud bylo úmyslem zákonodárce zpoplatnit i provozování jiného technického herního zařízení, měl tak určit formou seznatelnou, srozumitelnou a neumožňující různý výklad. Pokud je však právní úprava nejednoznačná, je nutno při jejím výkladu postupovat podle principu *in dubio libertate (mitius)*. Napadenými rozhodnutími zpoplatněná koncová zařízení jako součást funkčně nedělitelného centrálního loterijního systému jsou přitom Ministerstvem financí pouze *schvalována*. Jedná se o zařízení, která bez napojení na centrální řídicí jednotku a místní řídicí jednotku nejsou schopna uskutečnit všechny prvky sázkového procesu na jednom místě. Nelze je tak podřadit pod pojem *výherního hracího přístroje* dle § 17 odst. 1 zák. č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“). Tak je žalobci povoleno provozování centrálního loterijního systému s tím, že provozování a umístění koncových zařízení je jen *schváleno*.
- 2) Správce poplatku místní poplatek za období roku 2010 a roku 2011 vyměřil až v říjnu a listopadu roku 2014, tedy po uplynutí lhůty pro stanovení daně dle § 148 odst. 1 d. ř. Na běh prekluzivní lhůty nemohla mít vliv řízení vedená u Krajského soudu v Ostravě ve věcech vrácení přeplatku, když se nejednalo o řízení týkající se vyměření místního poplatku, ale o řízení ve věci vrácení přeplatku a nelze tak aplikovat § 148 odst. 4 písm. b) d. ř., neboť rozhodnutí o přeplatku není nezbytné pro stanovení daně a jedná se o dvě zcela odlišná řízení (např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 85/2012), když v řízení o přeplatku je jeho předmětem to, jaký je stav daňového účtu, jde

o řízení formální a jeho výsledkem je posouzení toho, zda platba, kterou žadatel uhradil, a kterou žádá nyní zpět jako přeplatek, má odraz v rozhodnutí o stanovení daně. Povinnost vydat platební výměr měl správce poplatku již od doby, kdy byl o to žalobcem požádán a tato povinnost mu nevznikla až na základě rozsudků krajského soudu v řízeních o přeplatcích. Dle žalobce § 148 odst. 4 písm. a), b) d. ř. dopadá na situace, kdy je správnímu orgánu dočasně odejmut předmět řízení z dispozice, když věc je řešena soudem. Nic nebránilo správci daně platební výměry vydat, to za situace, kdy krajský soud v řízeních o přeplatku nezkoumal hmotněprávní povinnosti.

- 3) Rozhodnutí žalovaného jsou nepřezkoumatelná, neboť žalovaný odkazoval na rozhodnutí vedená u krajského soudu ve věcech přeplatku, aniž by uvedl, co bylo jejich předmětem a identifikoval jednotlivá řízení s nyní vyměřovanými místními poplatky, to vše za situace, kdy před krajským soudem byly řešeny dvě žádosti o vrácení přeplatku, a není zřejmé, na která řízení se výjimka § 148 odst. 4 d. ř. má uplatnit, když z rozhodnutí správce daně o přeplatcích, ani z navazujících rozhodnutí nevyplývá spojení přeplatků s konkrétními řízeními.

C. Vyjádření žalovaného

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby v celém rozsahu z těchto důvodů:

- Ad 1) K možnosti stanovit místní poplatek se žalovaný dostatečně vyjádřil v napadených rozhodnutích a na v těchto rozhodnutích uvedených závěrech i nadále setrvává.
- Ad 2) Lhůta pro stanovení daně neběžela dle § 148 odst. 4 písm. b) d. ř., čemuž nasvědčuje i odůvodnění rozsudků Krajského soudu v Ostravě č. j. 22 Af 119/2011-71, 22 Af 32/2012-43, 22 Af 47/2012-56, 22 Af 125/2011-82, 22 Af 130/2012-42, 22 Af 120/2011-45, 22 Af 138/2011-82 a 22 Af 4/2013-40. Tím, že krajský soud v řízeních o přeplatku zrušil pouze rozhodnutí odvolacího orgánu pro předčasnost a závázal ho právním názorem, vrátil řízení do stadia odvolacího a vyměřovacího řízení a z tohoto důvodu odvolací orgán vrátil správnímu orgánu I. stupně odvolací spis, aby zajistil vyměření poplatkové povinnosti ve smyslu rozhodnutí krajského soudu. Poukázal na to, že krajský soud se ve svých rozsudcích obsáhle věnoval otázkou zákonnosti poplatkové povinnosti, předmětem místního poplatku, pojmem jiné technické herní zařízení, obecně závaznými vyhláškami (dále jen „OZV“), a shledal všechny žalobní námitky žalobce v uvedených řízeních nedůvodnými s tím, že dle krajského soudu tím, že se žalobce dožadoval vrácení přeplatku z důvodu, že nikdy žádnou poplatkovou povinnost neměl, je předmětem rozhodnutí o vrácení přeplatku v situaci, kdy místní poplatek nebyl vyměřen samostatným rozhodnutím, posouzení oprávněnosti a zákonnosti vyměření poplatku. V řízeních o vrácení přeplatku se vždy jednalo o skutečnosti mající zásadní vliv na postup ve věci vyměření místního poplatku a poukázal na zrušování řízení o přeplatku vedených před krajským soudem s tím, že teprve usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího soudu ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012-34 byla nově judikována povinnost správce místního poplatku vydat platební výměr za zde stanovených podmínek.
- Ad 3) Napadená rozhodnutí jsou přezkoumatelná, přičemž v rámci odvolacího řízení žalovaný postupoval dle § 114 d. ř. V napadených rozhodnutích se žalovaný dostatečně vypořádal s předmětem místního poplatku za JTHZ,

kdy předmětem poplatkové povinnosti jsou koncové jednotlivé videoloterijní terminály jednotlivých centrálních loterijních systémů na území příslušných měst, přičemž žalovaný postupoval v souladu se ZMP, zákonem o loteriích a příslušnými OZV. Rozbor řízení o přeplatcích na místním poplatku za JTHZ uvedený v čl. III. žaloby je zavádějící a není předmětem žalobních bodů za situace, kdy platební výměry byly vydány na základě jednotlivých rozsudků krajského soudu.

D. Replika žalobce

Žalobce v návaznosti na vyjádření žalovaného dále uvedl, že krajský soud se prekluzí zabývat nemohl, neboť nebyl oprávněn zabývat se hmotněprávní stránkou věci a takto i krajský soud v předmětných řízeních potupoval, když si byl vědom odlišnosti řízení vyměřovacího od řízení o žádosti o vrácení přeplatku. Dále uvedl, že pokud žalovaný závěr o stavení běhu lhůty ke stanovení místního poplatku odvíjí od řízení o žalobě proti rozhodnutím o přeplatku, pak je na místě, aby byla daná řízení ztotožněna s vyměřovanými poplatky, když na základě daného rozsudku nelze uvažovat o stavení prekluzivní lhůty i v případech, kdy žalobce o vrácení přeplatku ani nepožádal.

E. Obsah správních spisů

a) K rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 3. 2015 č.j. KUOK 22144/2015 a ze dne 12. 3. 2015 č.j. KUOK 24355/2015.

Platebním výměrem č. FO/20085/14 ze dne 31. 10. 2014 (v rozsudku dále jen „PV č. FO/20085/14“) byl žalobci vyměřen místní poplatek za jiné herní technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (dále v rozsudku jen „JTHZ“) ve výši 38.696 Kč, a to za 10 ks JTHZ za období 1. 10. 2010 (přístroje č. ML0702, č. ML0703, č. ML0704, č. ML0705, č. ML1418, č. ML1419), resp. 22. 11. 2010 (přístroje č. ML0627, č. ML0628, č. 727487 a č. I704806) až 31. 12. 2010 s tím, že vyměřená poplatková povinnost byla již uhrazena, přičemž správní orgán I. stupně vyměřil uvedený místní poplatek dle § 10a zákona o místních poplatcích (zák. č. 565/1990 Sb. – dále jen „ZMP“) a ve smyslu rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2014 č. j. 22 Af 119/2011-71 ve spojení s obecně závaznou vyhláškou města Hranice č. 1/2010 (dále v rozsudku jen „OZV Hranice č. 1/2010“). Lhůtu pro stanovení daně považoval za zachovanou dle § 148 odst. 4 d. ř. s ohledem na výše uvedené soudní řízení.

K odvolání žalobce žalovaný potvrdil uvedený PV č. FO/20085/14 (rozhodnutí ze dne 9. 3. 2015 č.j. KUOK 22144/2015), když jej shledal za řádný, mající všechny náležitosti, jímž byla žalobci vyměřena celková poplatková povinnost za 10 ks JTHZ za příslušné období v souladu s příslušnou OZV. Nedůvodnými shledal žalobcovy námitky týkající se prekluze práva na stanovení místního poplatku za JTHZ a týkající se pojmu JTHZ. K otázce prekluze žalovaný uzavřel, že v řízení o přeplatku vedeném u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 22 Af 119/2011 byly řešeny skutečnosti vztahující se ke správě daně v rovině vyměřovací, kdy poplatková povinnost byla krajským soudem zpochybněna, neboť dle závěru krajského soudu rozhodnutí o vrácení přeplatku je posouzením oprávněnosti a zákonnosti vyměření

poplatku a je tak nezbytné aplikovat § 148 odst. 4 písm. b) daňového řádu, přičemž pokud by došlo k prekluzi práva, pak by se krajský soud v uvedených věcech nezabýval otázkou předčasnosti rozhodnutí o vrácení přeplatku a nutnosti stanovení poplatkové povinnosti s tím, že § 148 se týká též přeplatku, a i když ve výše uvedených řízeních šlo o přeplatky, šlo vždy o řízení ve věci poplatkové povinnosti žalobce k místnímu poplatku za JTHZ. Současně poukázal na skutečnost, že ke sjednocení judikatury v posuzované věci došlo až rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012-34 a zdůraznil, že v řízeních o přeplatcích byla konstatována předčasnost vydaných rozhodnutí o přeplatku a nikoliv jejich nezákonnost. Ve vztahu k pojmu JTHZ poukázal žalovaný na výklad tohoto pojmu zaujatý krajským soudem ve výše uvedených řízeních o přeplatku a na judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 6. 8. 2013, č. j. 2 Afs 52/2013-39, ze dne 27. 1. 2015, č. j. 2 As 180/2014-24) a výkladem dovodil, že interaktivní videoloterní terminál, jakožto koncová zařízení centrálního loterního systému podléhají povolení Ministerstva financí dle § 50 odst. 3 zákona o loteriích a lze je podřadit pod pojem JTHZ dle § 10a ZMP, přičemž výklad ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích (ve spojení s § 50 odst. 3 zákona o loteriích) nevede při použití klasických interpretačních metod k dvojímu výkladu a neodůvodňuje aplikaci zásady in dubio pro libertatum.

Platebním výměrem č. FO/20086/14 ze dne 31. 10. 2014 (dále v rozsudku jen PV č. FO/20086/14) byl žalobci vyměřen místní poplatek za JTHZ ve výši 138.892 Kč, a to za zde vyjmenované JTHZ za období 1. 1. 2011 až 26. 3. 2011 (č. ML0702, č. ML0703, č. ML0704, č. ML0705), resp. 31. 12. 2011 (č. ML1418, č. ML1419, č. ML0627, č. ML0628, č. 727487 a č. 1704806) s tím, že vyměřená poplatková povinnost byla již uhrazena, přičemž správní orgán I. stupně vyměřil uvedený místní poplatek dle § 10a ZMP a ve smyslu rozsudků Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2014 č. j. 22Af 32/2012-43 a 22Af 47/2012-56 ve spojení s obecně závaznou vyhláškou města Hranice č. 2/2010 (dále v rozsudku jen „OZV Hranice č. 2/2010“). Lhůtu pro stanovení daně považoval za zachovanou dle § 148 odst. 4 d. ř. s ohledem na výše uvedená soudní řízení.

K odvolání žalobce žalovaný potvrdil uvedený PV č. FO/20086/14 (rozhodnutí ze dne 12. 3. 2015 č.j. KUOK 24355/2015), když jej shledal za řádný, mající všechny náležitosti, jímž byla žalobci vyměřena celková poplatková povinnost za 10 ks JTHZ za příslušné období v souladu s příslušnou OZV. Nedůvodnými shledal žalobcovy námitky týkající se prekluze práva na stanovení místního poplatku za JTHZ a týkající se pojmu JTHZ, přičemž co do odůvodnění argumentoval shodně jako v rozhodnutí o odvolání proti PV č. FO/20085/14.

OZV Hranice č. 3/2003 ve znění OZV Hranice č. 2/2005 a č. 1/2010 město Hranice stanovilo s účinností od 1. 10. 2010 místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo JTHZ ve výši 5.000 Kč na tři měsíce za každý přístroj se splatností do 15 dnů od počátku zahájení provozování s tím, že v případě povolení na dobu kratší než tři měsíce se místní poplatek platil v poměrné výši. OZV Hranice č. 2/2010, účinnou od 1. 1. 2011, byl uvedený poplatek opět stanoven na 5.000 Kč za tři měsíce za každý přístroj se splatností nejpozději do 15. dne posledního měsíce příslušného kalendářního čtvrtletí. Žalobce – s výhradou – splnil

ohlašovací povinnost k jiným technickým herním zařízením ve smyslu příslušné obecně závazné vyhlášky, sám si poplatek vypočítal a tento i zaplatil. V ohlášení žalobce uvedl argumenty, pro které se domnívá, že tu jeho poplatková povinnost není. Výslovně poté uvedl, že pro případ, že správce poplatku I. stupně bude mít za to, že žalobce poplatková povinnost stíhá, žalobce požádal o stanovisko. Žalobce měl povoleno provozování příslušných JTHZ rozhodnutími Ministerstva financí.

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2014, č. j. 22 Af 119/2011-71 bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2011, č. j. KUOK 62183/2011, ve věci přeplatku místního poplatku s tím, že rozhodnutí správce poplatku I. stupně i napadené rozhodnutí žalovaného jsou předčasné, neboť závisejí na posouzení otázky, která bude nevyhnutelně řešena v řízení o vyměření předmětného místního poplatku (§ 99 d. ř.), k němuž již žalobce dal žádosti o vydání platebního výměru podnět. O žalobcově žádosti o vrácení přeplatku tak bude možno rozhodnout až poté, co bude platebním výměrem najisto postavena žalobcova poplatková povinnost.

Ze stejných důvodů byla zrušena rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2012, č. j. KUOK 28434/2012, ve věci přeplatku místního poplatku, a to rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2014, č. j. 22Af 47/2012-56 a ze dne 14. 3. 2012, č. j. KUOK 23368/2012, ve věci přeplatku místního poplatku, a to rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2014, č. j. 22Af 32/2012-43.

b) K rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 3. 2015 č. j. KUOK 28658/2015 a ze dne 30. 3. 2015 č. j. KUOK 29888/2015.

Platebním výměrem č. j. MUUV 14836/2011 ze dne 12. 11. 2014 (v rozsudku dále též jen „PV č. MUUV 14836/2011“) byl žalobci vyměřen místní poplatek za JTHZ ve výši 14.184 Kč, a to za 3 ks JTHZ za období 6. 10. 2010 až 31. 12. 2010 (typ Multi lotto č. ML0557, typ Kajot č. 9111108008965, typ Synot č. 1702488) s tím, že vyměřená poplatková povinnost byla již uhrazena, přičemž správní orgán I. stupně vyměřil uvedený místní poplatek dle § 10a ZMP a ve smyslu rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2014 č. j. 22 Af 125/2011-82 ve spojení s obecně závaznou vyhláškou města Uničov č. 2/2010 (dále v rozsudku jen „OZV Uničov č. 2/2010“). Lhůtu pro stanovení daně považoval za zachovanou dle § 148 odst. 4 d. ř. s ohledem na výše uvedené soudní řízení.

K odvolání žalobce žalovaný (rozhodnutí ze dne 30. 3. 2015 č. j. KUOK 28658/2015) zrušil ve výrokové části PV č. MUUV 14836/2011 slova: „jako nástupnické společnosti, za zanikající společnost gate seven a. s. se sídlem Olomouc, Riegrova 373/6, 779 00, IČ 28562232 a ve zbytku uvedený PV č. MUUV 14836/2011 potvrdil, když jej shledal za řádný, mající všechny náležitosti, jímž byla žalobci vyměřena celková poplatková povinnost za 3 ks JTHZ za příslušné období v souladu s příslušnou OZV a se závěry rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2014 č. j. 22 Af 125/2011-82. Nedůvodnými shledal žalobcovy námitky týkající se prekluze práva na stanovení místního poplatku za JTHZ a týkající se pojmu JTHZ. V odůvodnění svého rozhodnutí argumentoval shodně jako v rozhodnutí o odvolání proti PV č. FO/20085/14 (vydaného Městským úřadem

Hranice) a pro stručnost krajský soud na závěry žalovaného uvedené výše pod bodem a) této části odůvodnění odkazuje.

Platebním výměrem č. j. MUUV 7170/2011 ze dne 12. 11. 2014 (dále v rozsudku též jen „PV č. MUUV 7170/2011“) byl žalobci vyměřen místní poplatek za JTHZ ve výši 40.000 Kč, a to za zde vyjmenované JTHZ za období 1. 1. 2011 až 31. 3. 2011 (typ Multi lotto č. ML0557, č. ML0558, č. ML0559, č. ML0560, č. ML0561 a č. ML0562, typ Kajot č. 9111108008965, typ Synot č. 1702488) s tím, že vyměřená poplatková povinnost byla již uhrazena, přičemž správní orgán I. stupně vyměřil uvedený místní poplatek dle § 10a ZMP a ve smyslu rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2014 č. j. 22 Af 130/2012-42 ve spojení s OZV Uničov č. 2/2010. Lhůtu pro stanovení daně považoval za zachovanou dle § 148 odst. 4 d. ř. s ohledem na výše uvedená soudní řízení.

K odvolání žalobce žalovaný (rozhodnutí ze dne 30. 3. 2015 č. j. KUOK 29888/2015) uvedený PV č. MUUV 7170/2011 změnil tak, že místní poplatek za uvedená zařízení stanovil částkou 39.445 Kč, když u JTHZ č. ML0562 omezil dobu jeho provozování od 1. 1. 2011 do 21. 3. 2011 s ohledem na žalobcem doložené rozhodnutí o zrušení rozhodnutí o umístění a provozování uvedeného zařízení ke dni 22. 3. 2011, jinak shledal PV za řádný, mající všechny náležitosti, jímž byla žalobci vyměřena celková poplatková povinnost za 8 ks JTHZ za příslušné období v souladu s příslušnou OZV a se závěry rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2014 č. j. 22 Af 130/2012-42. Nedůvodnými shledal žalobcovy námitky týkající se prekluze práva na stanovení místního poplatku za JTHZ a týkající se pojmu JTHZ. V odůvodnění svého rozhodnutí argumentoval shodně jako v rozhodnutí o odvolání proti PV č. FO/20085/14 (vydaného Městským úřadem Hranice) a pro stručnost krajský soud na závěry žalovaného uvedené výše pod bodem a) této části odůvodnění odkazuje.

OZV Uničov č. 2/2010 město Uničov stanovilo s účinností od 6. 10. 2010 místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo JTHZ ve výši 5.000 Kč za tři měsíce za každý přístroj se splatností (při povolení na kalendářní rok) ve čtyřech alikvotních splátkách splatných v odpovídajících kalendářních čtvrtletích vždy do jejich 5. pracovního dne s tím, že pokud se počátek povolení nekryje s počátkem kalendářního čtvrtletí, pak byla splátka splatná do 5. dne od počátku povolení. Žalobce – s výhradou – splnil ohlašovací povinnost k jiným technickým herním zařízením ve smyslu příslušné obecně závazné vyhlášky, sám si poplatek vypočítal a tento i zaplatil (za rok 2010 i za 1. a 2. čtvrtletí roku 2011). Provozované JTHZ byly povoleny Ministerstvem financí na dobu delší jednoho roku. V ohlášeních žalobce uvedl argumenty, pro které se domnívá, že tu jeho poplatková povinnost není. Výslovně poté uvedl, že pro případ, že správce poplatku I. stupně bude mít za to, že žalobce poplatková povinnost stíhá, žalobce požádal o vydání platebního výměru (rok 2010), resp. o stanovisko (rok 2011). Žalobce měl povoleno provozování příslušných JTHZ rozhodnutími Ministerstva financí. Město Uničov dopisem ze dne 20. 10. 2010 sdělilo žalobci, že OZV Uničov č. 2/2010 byla řádně přijata a je závazná s tím, že je na žalobci, jak si své platební povinnosti bude plnit, a pokud je plnit nebude, popř. pouze částečně, využije ke stanovení místních poplatků a jejich výběru využít možností daných platnou legislativou.

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2014, č. j. 22 Af 125/2011-82 bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2011, č. j. KUOK 65490/2011, ve věci přeplatku místního poplatku s tím, že rozhodnutí správce poplatku I. stupně i napadené rozhodnutí žalovaného jsou předčasné, neboť závisejí na posouzení otázky, která bude nevyhnutelně řešena v řízení o vyměření předmětného místního poplatku (§ 99 d. ř.), k němuž již žalobce dal žádosti o vydání platebního výměru podnět. O žalobcově žádosti o vrácení přeplatku tak bude možno rozhodnout až poté, co bude platebním výměrem najisto postavena žalobcova poplatková povinnost.

Ze stejných důvodů bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2012, č. j. KUOK 88783/2012, ve věci přeplatku místního poplatku, a to rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2014, č. j. 22 Af 130/2012-42.

c) K rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 4. 2015 č. j. KUOK 33722/2015, ze dne 17. 4. 2015 č. j. KUOK 36656/2015, ze dne 21. 4. 2015 č. j. KUOK 37761/2015 a ze dne 21. 4. 2015 č. j. KUOK 37655/2015.

Platebním výměrem č. 1 ze dne 24. 10. 2014 č. j. MEST 28376/2014 FO 329/2014 (v rozsudku dále též jen „PV č. 1“) byl žalobci vyměřen místní poplatek za v platebním výměru konkrétně označené JTHZ ve výši 128.468 Kč, a to za 28 ks JTHZ za období 1. 9. 2010 až 31. 12. 2010 s tím, že vyměřená poplatková povinnost byla již uhrazena, přičemž správní orgán I. stupně vyměřil uvedený místní poplatek dle § 10a ZMP a ve smyslu rozsudků Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2014 č. j. 22 Af 120/2011-45 a č. j. 22 Af 4/2013-40 ve spojení s obecně závaznou vyhláškou města Šternberk č. 1/2010 (dále v rozsudku jen „OZV Šternberk č. 1/2010“). Lhůtu pro stanovení daně považoval za zachovanou dle § 148 odst. 4 d. ř. s ohledem na výše uvedená soudní řízení.

K odvolání žalobce žalovaný (rozhodnutí ze dne 15. 4. 2015 č. j. KUOK 33722/2015) potvrdil uvedený PV č. 1, když jej shledal za řádný, mající všechny náležitosti, jímž byla žalobci vyměřena celková poplatková povinnost za 28 ks JTHZ za příslušné období v souladu s příslušnou OZV a se závěry rozsudků Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2014 č. j. 22 Af 120/2011-45 a č. j. 22 Af 4/2013-40. Nedůvodnými shledal žalobcovy námitky týkající se prekluze práva na stanovení místního poplatku za JTHZ a týkající se pojmu JTHZ. V odůvodnění svého rozhodnutí argumentoval shodně jako v rozhodnutí o odvolání proti PV č. FO/20085/14 (vydaného Městským úřadem Hranice) a pro stručnost krajský soud na závěry žalovaného uvedené výše pod bodem a) této části odůvodnění odkazuje.

Platebním výměrem č. 2 ze dne 24. 10. 2014 č. j. MEST 28135/2014 FO 329/2014 (dále v rozsudku též jen „PV č. 2“) byl žalobci vyměřen místní poplatek za v platebním výměru konkrétně označené JTHZ ve výši 425.780 Kč, a to za 25 ks JTHZ za období 1. 1. 2011 až 31. 12. 2011 s tím, že vyměřená poplatková povinnost byla již uhrazena, přičemž správní orgán I. stupně vyměřil uvedený místní poplatek dle § 10a ZMP a ve smyslu rozsudků Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2014 č. j. 22 Af 120/2011-45 a č. j. 22 Af 4/2013-40 ve spojení s obecně závaznou vyhláškou města Šternberk č. 3/2010 (dále v rozsudku jen „OZV Šternberk č. 3/2010“). Lhůtu pro stanovení daně považoval za zachovanou dle § 148 odst. 4

d. ř. s ohledem na výše uvedená soudní řízení. PV č. 2 byl oznámen žalobci dne 6. 11. 2014 a jeho zástupci dne 31. 10. 2014.

K odvolání žalobce žalovaný (rozhodnutí ze dne 21. 4. 2015 č. j. KUOK 37761/2015) potvrdil uvedený PV č. 2, když jej shledal za řádný, mající všechny náležitosti, jímž byla žalobci vyměřena celková poplatková povinnost za 25 ks JTHZ za příslušné období v souladu s příslušnou OZV a se závěry rozsudků Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2014 č. j. 22 Af 120/2011-45 a č. j. 22 Af 4/2013-40. Nedůvodnými shledal žalobcovy námitky týkající se prekluze práva na stanovení místního poplatku za JTHZ a týkající se pojmu JTHZ. V odůvodnění svého rozhodnutí argumentoval shodně jako v rozhodnutí o odvolání proti PV č. FO/20085/14 (vydaného Městským úřadem Hranice) a pro stručnost krajský soud na závěry žalovaného uvedené výše pod bodem a) této části odůvodnění odkazuje. Rozhodnutí o odvolání bylo žalobci doručeno dne 23. 4. 2015.

Platebním výměrem č. 3 ze dne 29. 10. 2014 č. j. MEST 29089/2014 FO 330/2014 (dále v rozsudku též jen „PV č. 3“) byl žalobci vyměřen místní poplatek za v platebním výměru konkrétně označené JTHZ ve výši 185.640 Kč, a to za 28 ks JTHZ za období 1. 9. 2010 až 31. 12. 2010 s tím, že vyměřená poplatková povinnost byla již uhrazena, přičemž správní orgán I. stupně vyměřil uvedený místní poplatek dle § 10a ZMP a ve smyslu rozsudků Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2014 č. j. 22 Af 138/2011-82 a č. j. 22 Af 4/2013-40 ve spojení s OZV Šternberk č. 1/2010. Lhůtu pro stanovení daně považoval za zachovanou dle § 148 odst. 4 d. ř. s ohledem na výše uvedená soudní řízení.

K odvolání žalobce žalovaný (rozhodnutí ze dne 17. 4. 2015 č. j. KUOK 36656/2015) potvrdil uvedený PV č. 3, když jej shledal za řádný, mající všechny náležitosti, jímž byla žalobci vyměřena celková poplatková povinnost za 28 ks JTHZ za příslušné období v souladu s příslušnou OZV a se závěry rozsudků Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2014 č. j. 22 Af 138/2011-82 a č. j. 22 Af 4/2013-40. Nedůvodnými shledal žalobcovy námitky týkající se prekluze práva na stanovení místního poplatku za JTHZ a týkající se pojmu JTHZ. V odůvodnění svého rozhodnutí argumentoval shodně jako v rozhodnutí o odvolání proti PV č. FO/20085/14 (vydaného Městským úřadem Hranice) a pro stručnost krajský soud na závěry žalovaného uvedené výše pod bodem a) této části odůvodnění odkazuje.

Platebním výměrem č. 4 ze dne 29. 10. 2014 č. j. MEST 29106/2014 FO 330/2014 (dále v rozsudku též jen „PV č. 4“) byl žalobci vyměřen místní poplatek za v platebním výměru konkrétně označené JTHZ ve výši 550.3820 Kč, a to za 28 ks JTHZ za období 1. 1. 2011 až 31. 12. 2011 s tím, že vyměřená poplatková povinnost byla již uhrazena, přičemž správní orgán I. stupně vyměřil uvedený místní poplatek dle § 10a ZMP a ve smyslu rozsudků Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2014 č. j. 22 Af 138/2011-82 a č. j. 22 Af 4/2013-40 ve spojení s OZV Šternberk č. 3/2010. Lhůtu pro stanovení daně považoval za zachovanou dle § 148 odst. 4 daňového řádu (zák. č. 280/2009 Sb. – dále jen „d. ř.“) s ohledem na výše uvedená soudní řízení. PV č. 4 byl oznámen žalobci dne 6. 11. 2014 a jeho zástupci dne 31. 10. 2014.

K odvolání žalobce žalovaný (rozhodnutí ze dne 21. 4. 2015 č. j. KUOK 37655/2015) potvrdil uvedený PV č. 3, když jej shledal za řádný, mající

všechny náležitosti, jímž byla žalobci vyměřena celková poplatková povinnost za 28 ks JTHZ za příslušné období v souladu s příslušnou OZV a se závěry rozsudků Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2014 č. j. 22 Af 138/2011-82 a č. j. 22 Af 4/2013-40. Nedůvodnými shledal žalobcovy námitky týkající se prekluze práva na stanovení místního poplatku za JTHZ a týkající se pojmu JTHZ. V odůvodnění svého rozhodnutí argumentoval shodně jako v rozhodnutí o odvolání proti PV č. FO/20085/14 (vydaného Městským úřadem Hranice) a pro stručnost krajský soud na závěry žalovaného uvedené výše pod bodem a) této části odůvodnění odkazuje. Rozhodnutí o odvolání bylo žalobci doručeno dne 23. 4. 2015.

OZV Šternberk č. 1/2010 město Šternberk stanovilo s účinností od 1. 9. 2010 místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo JTHZ ve výši 5.000 Kč na tři měsíce za každý přístroj se splatností k poslednímu dni kalendářního čtvrtletí ve výši odpovídající délce provozování. OZV Šternberk č. 3/2010, účinnou od 1. 1. 2011, byl uvedený poplatek opět stanoven na 5.000 Kč za tři měsíce za každý přístroj se splatností k poslednímu dni kalendářního čtvrtletí ve výši odpovídající délce povolení v příslušném kalendářním čtvrtletí. Žalobce – s výhradou – splnil ohlašovací povinnost k jiným technickým herním zařízením ve smyslu příslušné obecně závazné vyhlášky, sám si poplatek vypočítal a tento i zaplatil. V ohlášeních žalobce uvedl argumenty, pro které se domnívá, že tu jeho poplatková povinnost není. Výslovně poté uvedl, že pro případ, že správce poplatku I. stupně bude mít za to, že žalobce poplatková povinnost stíhá, žalobce požádal o vydání platebního výměru (rok 2010) či o stanovisko (rok 2011). Žalobce měl povoleno provozování příslušných JTHZ rozhodnutími Ministerstva financí. Na základě výzev Městského úřadu Šternberk (3. 3. 2011 a 12. 9. 2011) k prokázání skutečností rozhodných pro stanovení poplatku žalobce zaslal uvedenému úřadu příslušná rozhodnutí Ministerstva financí o povolení provozování JTHZ.

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2014, č. j. 22 Af 120/2011-45 bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2011, č. j. KUOK 53364/2011, ve věci přeplatku místního poplatku s tím, že rozhodnutí správce poplatku I. stupně i napadené rozhodnutí žalovaného jsou předčasné, neboť závisejí na posouzení otázky, která bude nevyhnutelně řešena v řízení o vyměření předmětného místního poplatku (§ 99 d. ř.), k němuž již žalobce dal žádosti o vydání platebního výměru podnět. O žalobcově žádosti o vrácení přeplatku tak bude možno rozhodnout až poté, co bude platebním výměrem najisto postavena žalobcova poplatková povinnost.

Ze stejných důvodů byla zrušena rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2011, č. j. KUOK 87822/2011, ve věci přeplatku místního poplatku, a to rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2014, č. j. 22 Af 138/2011-82, ze dne 14. 11. 2012, č. j. KUOK 94005/2012 a ze dne 15. 11. 2012 č. j. KUOK 96422/2012, ve věci přeplatku místního poplatku, a to rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 7. 2014, č. j. 22 Af 4/2013-40.

F. Relevantní právní úprava

Podle § 148 odst. 1 d. ř. (ve znění účinném ke dni 31. 10. 2014 a ke dni 9. 3. 2015, resp. 12. 3. 2015) daň nelze stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení

daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení.

Podle § 148 odst. 4 písm. a), b) d. ř. lhůta pro stanovení daně neběží po dobu
a) řízení, které je v souvislosti se stanovením daně vedeno před soudem ve správním soudnictví a před Ústavním soudem,
b) řízení o otázce, o níž je příslušný rozhodnout soud a která je nezbytná pro správné stanovení daně.

Podle § 264 odst. 4 d. ř. běh a délka lhůty pro vyměření, která započala podle dosavadních právních předpisů a neskončila do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona posuzuje podle ustanovení tohoto zákona, která upravují lhůtu pro stanovení daně; okamžik počátku běhu této lhůty určený podle dosavadních právních předpisů zůstává zachován. Účinky právních skutečností, které mají vliv na běh této lhůty a které nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se posuzují podle dosavadních právních předpisů. Právní skutečnosti nově zakládající stavění běhu lhůty pro stanovení daně podle tohoto zákona, které započaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, staví běh lhůty až ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

Podle § 10a odst. 1 až 3 ZMP (ve znění do 31. 12. 2010 a do 13. 10. 2011) poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Obec není povinna poskytnout osvobození od tohoto poplatku. Poplatek za výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí platí jeho provozovatel. Sazba poplatku za každý výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí na tři měsíce činí od 1000 Kč do 5000 Kč.

Podle § 10a odst. 1 až 3 ZMP (ve znění účinném od 14. 10. 2011 do 31. 12. 2011) poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj podléhá každý povolený hrací přístroj definovaný v § 2 písm. e) zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“), (dále jen „výherní hrací přístroj“), každý koncový interaktivní videoloterní terminál definovaný v § 2 písm. l) zákona o loteriích (dále jen „koncový interaktivní videoloterní terminál“) a každé herní místo lokálního herního systému definovaného v § 2 písm. n) zákona o loteriích (dále jen „herní místo lokálního herního systému“). Obec není povinna poskytnout osvobození od tohoto poplatku. Poplatek za výherní hrací přístroj, koncový interaktivní videoloterní terminál a herní místo lokálního herního systému platí jeho provozovatel. Sazba poplatku za každý výherní hrací přístroj, každý koncový interaktivní videoloterní terminál a každé herní místo lokálního herního systému na tři měsíce činí od 1000 Kč do 5000 Kč.

G. Právní posouzení krajským soudem

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.

Ad 1) K možnosti stanovit místní poplatek.

Ve vztahu ke zpoplatnění JTHZ považuje krajský soud za nezbytné uvést, že z hlediska technického (míněno vnitřního technického uspořádání) budou mezi výherním hracím přístrojem (dále jen „VHP“) a JTHZ existovat rozdíly. Pokud by však tato zařízení musela fungovat na principu VHP i z pohledu průběhu sázkového procesu (což ovšem z žádného ustanovení zákona dovodit nelze), byla by VLT pouze jakýmsi „moderním typem“ VHP. Soud má za to, že uživatel (hráč) nevnímá žádný podstatný rozdíl mezi hrou na VHP a VLT; z jeho pohledu jde o zařízení obdobná, která užívá s úmyslem dosáhnout prostřednictvím sázek co nejvyšší výhry v penězích. Pro tyto uživatele je naprosto okrajové, zda ke generování výhry dochází přímo v daném zařízení (jako je tomu u VHP), anebo v centrálním loteriijním systému (v případě VLT). Stejně jsou i negativní socioekonomické důsledky užívání VHP a VLT; v obou případech je pocítují obce, na jejichž území se tato zařízení nachází. Tento fakt ostatně zcela jasně potvrdil i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 6. 5. 2013 sp. zn. IV. ÚS 2315/12, kdy zopakoval svůj konstantní názor, že provozování VHP a obdobných zařízení je na samém okraji společensky akceptovaných aktivit, neboť je doprovázeno významnými negativními externalitami, ovlivňujícími situaci obyvatel a veřejný pořádek v dotčených obcích. S ohledem na důvody prezentované předkladatelem pozměňovacího návrhu (k tomu viz například bod 14. nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/2012) je zřejmé, že kromě důvodů fiskálních byl motivem pro rozšíření dopadu místního poplatku i na zmíněná zařízení nárůst počtu VLT na úkor „klasických“ VHP a s tím spojená potřeba jejich regulace ze strany municipalit.

Místní poplatek za provozovaný VHP a JTHZ ve smyslu § 10a ZMP tedy vykazuje dvě hlavní funkce, a to nejen funkci fiskální (zajištění příjmu obci), ale zejména funkci regulační (omezení jevu, který obec na svém území přinejmenším nevíta). Soud má tedy za to, že důvodem zavedení nové kategorie zařízení podléhající místnímu poplatku – JTHZ byl zcela odlišný způsob sázení (zde celý proces není soustředěn do jediného místa), které se zcela vymyká stávajícímu pojetí VHP, při současné snaze podrobit tato zařízení regulaci ze strany municipalit. Přitom si však byl zákonodárce vědom rychlého technického vývoje v této oblasti, a proto zcela pochopitelně upřednostnil použití neurčitého právního pojmu, tedy obecnějšího pojmu před konkrétnějším, neboť všechna v budoucnu myslitelná technická herní zařízení tohoto typu by zákon stěží mohl kazuisticky vyjmenovat. Lze proto přijmout závěr, a sice, že *interaktivní videoloterijní terminál* lze podřadit pod pojem *jiné technické herní zařízení*, užitý v ustanovení § 10a ZMP (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2013-26, nebo ze dne 6. 8. 2013, č. j. 2 Afs 52/2013-39, uveřejněná na www.nssoud.cz). Krajský soud přitom pokládá tento výklad za jednoznačný a neotevírající žádný prostor pro vícero možný výklad, tzn. ani pro aplikaci zásady „*in dubio mitius*“.

Žalobcova argumentace dále stojí na názoru, že Ministerstvo financí v současné době povoluje v režimu jakéhosi zbytkového zmocňovacího ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích pouze *loterie a jiné hry*, nikoliv však jiné technické herní zařízení, když provozování a umístění videoloterních terminálů schvaluje.

Pojem *loterie nebo jiná hra* nelze zaměnit či ztotožňovat s pojmem *interaktivní videoloterijní terminál*. Zatímco první sousloví představuje abstraktní a veskrze imateriální pojem, druhé má podobu ryze konkrétního, materiálního substrátu, pomocí něhož uživatel (hráč) tuto hru hraje. Na rozdíl od žalobce však zdejší soud vnímá ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích v celém jeho znění. Podle tohoto ustanovení ministerstvo může povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny, s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny; použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté zákona.

Právě zákonodárcem použité sousloví *všechny podmínky provozování*, použité v souvislosti s povolováním, vede soud k závěru, že tyto podmínky v sobě zahrnují nejen schválení všeobecného loterijního plánu, herních plánů, generálního návštěvního řádu platného pro všechna střediska či bezpečnostní směrnice, ale (v případě posuzovaného typu hry) právě i umístění konkrétních interaktivních VLT v přesně specifikovaném počtu, na přesně uvedených konkrétních adresách. Povolení *jiné hry*, kam spadá i žalobcem provozovaná hra, je tedy nutné vnímat jako nedílný celek, jehož integrální součástí jsou podmínky jejího provozování. Pokud se tedy provozovatel rozhodne tato koncová zařízení například přesunout do jiných provozoven či rozšířit jejich počet, přistoupí Ministerstvo financí k *doplnění* původně vydaného povolení, ve smyslu úpravy jeho podmínek. Zda výrok takového povolení zní „*povoluje*“ nebo „*schvaluje*“, není podle názoru zdejšího soudu podstatné, neboť je třeba vycházet z materiální podstaty takového rozhodnutí, a tou je změna (eventuelně doplnění) již vydaného rozhodnutí na podkladě změny podstatných okolností u žadatele o povolení k provozování loterie nebo jiné hry. Lze si tudíž představit i situaci, kdy by žalobce požádal o rozšíření počtu VLT nebo o jejich přemístění, avšak Ministerstvo financí by jeho žádosti z určitých důvodů nevyhovělo a umístění těchto dalších VLT nebo jejich přemístění by dodatečně nepovolilo (neschválilo). Původní povolení je tedy fakticky vydáváno (i když § 50 odst. 3 zákona o loteriích tak explicitně neuvádí) s výhradou změny poměrů, která v procesním právu nezakládá překážku věci pravomocně rozhodnuté; zde je takový postup předvídan ustanovením § 101 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, který se podle § 45 odst. 1 zákona o loteriích subsidiárně použije ve věcech loterií a jiných her. Lze jistě namítnout, že zákon o loteriích na zmiňovaný procesní postup neodkazuje (a to ani nepřímo) a jde tak nepochybně o deficit úpravy tohoto zákona, nicméně takový postup se nepříčí podstatě povolování těchto specifických činností.

Z výše uvedených důvodů soud dospívá k závěru, že VLT, jakožto koncová zařízení centrálního loterijního systému, podléhají povolení Ministerstva financí podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích, a proto spadají pod pojem *jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí* (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 2 Afs 52/2013-39). Podléhají tedy místnímu poplatku podle § 10a ZMP. Jelikož ani v tomto směru dikce § 10a ZMP (ve spojení s § 50

odst. 3 zákona o loteriích) nevede při použití klasických interpretačních metod k dvojímu výkladu, z nichž by jeden bylo možno z hlediska stěžovatele označit za příznivější, zásada *in dubio pro libertatum*, na jejíž dodržení stěžovatel naléhal, nedostala prostor pro svou aplikaci.

Uvedený žalobní bod neshledává krajský soud důvodným. Pro úplnost považuje krajský soud za vhodné uvést, že závěry uvedené v této části se týkají všech žalobou napadených rozhodnutí žalovaného.

Ad 2) K prekluzi práva na stanovení místního poplatku.

Obecně

Žalobce má dále za to, že právo na stanovení místního poplatku se prekludovalo. Žalovaný oponoval tím, že v důsledku řízení vedených u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 22 Af 119/2011, 22 Af 32/2012, 22 Af 47/2012, 22 Af 125/2011, 22 Af 130/2012, 22 Af 120/2011, 22 Af 138/2011 a 22 Af 4/2013 došlo k prodloužení lhůty pro stanovení místního poplatku a k prekluzi tak ani v jednom případě nedošlo.

Obecně řízení o vrácení přeplatku není prostředkem, kterým by měla být přezkoumávána hmotněprávní povinnost poplatníka poplatků (daň) uhradit (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 2 Afs 120/2015-31 a zde uvedené odkazy na další judikaturu, uveřejněné na www.nssoud.cz). V řízeních vedených u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 22 Af 33/2012 a 22 Af 31/2013 nebyla krajským soudem řešena hmotněprávní stránka poplatkové povinnosti, když zde uvedená rozhodnutí o (ne)vrácení přeplatku byla zrušena z důvodu, že nebyl vydán správcem daně platební výměr, ačkoliv žalobce sdělil správci daně své pochybnosti o poplatkové povinnosti a požádal o vydání platebního výměru a rozhodnutí o (ne)vrácení přeplatku jsou tak předčasné.

Ve smyslu § 148 odst. 1 daňového řádu činí lhůta pro stanovení daně 3 roky. Tato lhůta neběží mj. z důvodů uvedených v § 148 odst. 4 písm. a), b) d. ř.

Řízení o (ne)vrácení přeplatku není řízením o stanovení daně, ale je součástí dílčího řízení o placení daní. V uvedeném řízení, jak již bylo výše uvedeno, se hmotněprávní povinnost poplatníka poplatků (daň) uhradit neřeší. Podstatou tohoto řízení je zkoumání, zda poplatková (daňová) povinnost vznikla a byla vybrána zákonem stanoveným způsobem. V rámci správního soudnictví je pak pouze přezkoumáváno, zda správní orgány při posuzování přeplatku postupovaly podle zákonných kritérií pro rozhodování o přeplatku.

Řízení o (ne)vrácení přeplatku není ani řízením o otázce, o níž je příslušný rozhodnout soud a která je nezbytná pro správné stanovení daně. Je to právě z již řečeného důvodu, že se v něm hmotněprávní povinnost poplatníka poplatků (daň) uhradit neřeší. Vyřešení otázky správného stanovení poplatku (daně) není nezbytně vázáno na vyřešení otázky přeplatku, neboť povinnost správce daně stanovit daň (místní poplatek za JTHZ) platebním výměrem zde byla dána z důvodu učinění

výhrady žalobcem při ohlášení provozování JTHZ v jednotlivých obdobích (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012-34, uveřejněné na www.nssoud.cz).

Z uvedeného tak rezultuje závěr, že řízení o přeplatku není řízením, které by stavělo prekluzivní lhůtu 3 let pro stanovení daně.

Namítal-li žalovaný, že ke sjednocení rozhodovací praxe v otázce povinnosti vydávání platebních výměrů ohledně místních poplatků za JTHZ došlo až na základě usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012-34, kdy do té doby byla i praxe správních soudů v této otázce nejednotná, lze mu v tomto přisvědčit, avšak jak Nejvyšší správní soud opakovaně ve své judikatuře uvádí, nemůže dysfunkce veřejné moci být kladena k tíži jednotlivce (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 2 Afs 120/2015-31), tedy v posuzované věci k tíži žalobce.

Konkrétně

a) Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2015 č.j. KUOK 22144/2015 a ze dne 12. 3. 2015 č.j. KUOK 24355/2015.

Jak se podává ze správního spisu, správní orgán I. stupně vydal PV č. FO/20085/14 dne 31. 10. 2014. Dle OZV Hranice č. 3/2003 ve znění OZV Hranice č. 2/2005 a č. 1/2010 byla splatnost místního poplatku za JTHZ (a tedy určení počátku běhu lhůty pro stanovení poplatku dle § 47 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb. ve spojení s § 264 odst. 4 d. ř.) za 4. čtvrtletí roku 2010 dne 15. 10. 2010, resp. 7. 12. 2010 (u přístrojů č. ML0627, ML0628, 727487 a I704806), tedy 15 dnů ode dne zahájení provozování (OZV Hranice č. 1/2010 nabyla účinnosti dnem 1. 10. 2010 a u JTHZ provozovaných k uvedenému dni to je 15 dnů ode dne její účinnosti, u JTHZ provozovaných později, 15 dnů od zahájení provozování). Při běžném běhu lhůt (§ 33 odst. 1, odst. 4 s přihlédnutím k § 264 odst. 4 d. ř.) pak konec zákonné lhůty pro stanovení místního poplatku připadl na 15. 10. 2013, resp. 7. 12. 2013. Je tak zřejmé, že platební výměr byl vydán poté, co zákonná lhůta již uplynula a právo na stanovení místního poplatku za období od 1. 10. 2010, resp. 22. 11. 2010 do 31. 12. 2010 se prekludovalo.

Jak se dále podává ze správního spisu, správní orgán I. stupně vydal PV č. FO/20086/14 dne 31. 10. 2014. Dle OZV Hranice č. 2/2010 byla splatnost místního poplatku za JTHZ (a tedy určení počátku běhu lhůty pro stanovení poplatku dle § 33 odst. 1 d. ř.) za 1. čtvrtletí roku 2011 stanovena dne 15. 3. 2011 a za 2. čtvrtletí roku 2011 dne 15. 6. 2011. Při běžném běhu lhůt (§ 33 odst. 1, odst. 4 d. ř.) pak konec zákonné lhůty pro stanovení místního poplatku připadl na 15. 3. 2014, resp. 15. 6. 2014. Je tak zřejmé, že platební výměr byl vydán poté, co zákonná lhůta již uplynula a právo na stanovení místního poplatku za období od 1. 1. 2011 do 30. 6. 2011 se prekludovalo.

Pro úplnost považuje krajský soud za nezbytné uvést, že ze správního spisu se nepodává, že by byly splněny podmínky pro prodloužení lhůty pro stanovení daně dle § 148 odst. 2 d. ř. či pro její nový běh dle § 148 odst. 3 d. ř.

b) Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2015 č. j. KUOK 28658/2015 a ze dne 30. 3. 2015 č. j. KUOK 29888/2015

Předně považuje krajský soud za vhodné ke splatnosti místního poplatku za JTHZ stanoveného OZV Uničov č. 2/2010 uvést, že splatnost u přístrojů povolených na dobu kalendářního roku (a delší) byla stanovena (čl. 5 odst. 2 OZV) ve čtyřech alikvotních (tedy rovnoměrných) splátkách splatných v odpovídajících kalendářních čtvrtletích vždy do jejich 5. pracovního dne. Uvedenému ustanovení je třeba rozumět tak, že místní poplatek byl vždy splatný v prvním měsíci kalendářního čtvrtletí, a to do jeho 5. pracovního (nikoliv kalendářního) dne. Tedy při běžném běhu lhůt by v roce 2010 byl místní poplatek splatný za 4. kalendářní čtvrtletí dne 7. 10. 2010 (prvním pracovním dnem 1. 10. 2010 byl pátek). OZV Uničov č. 2/2010 však nabyla účinnosti až dnem 6. 10. 2010. V takovém případě dle krajského soudu je třeba analogicky aplikovat čl. 5 odst. 4 OZV Uničov č. 2/2010 upravující splatnost splátky v případě, že začátek povolení JTHZ se nekryje s počátkem kalendářního čtvrtletí a splatnost takové splátky nastala 5. pracovním dnem po účinnosti OZV Uničov č. 2/2010.

Z výše uvedeného pak vyplývá, že splatnost místního poplatku za JTHZ za 4. čtvrtletí roku 2010 nastala dnem 13. 10. 2010 (pracovní dny 7. 10., 8. 10., 11. 10., 12. 10. a 13. 10.). Splatnost místního poplatku za 1. čtvrtletí roku 2011 nastala 7. 1. 2011 (1. 1. 2011 a 2. 1. 2011 nebyly pracovními dny).

Jak se podává ze správního spisu, správní orgán I. stupně vydal PV č. MUUV 14836/2011 dne 12. 11. 2014. Dle OZV Uničov č. 2/2010 byla splatnost místního poplatku za JTHZ (a tedy určení počátku běhu lhůty pro stanovení poplatku dle § 47 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb. ve spojení s § 264 odst. 4 d. ř.) za 4. čtvrtletí roku 2010 dne 13. 10. 2010. Při běžném běhu lhůt (§ 33 odst. 1, odst. 4 s přihlédnutím k § 264 odst. 4 d. ř.) pak konec zákonné lhůty pro stanovení místního poplatku připadl na 13. 10. 2013. Je tak zřejmé, že platební výměr byl vydán poté, co zákonná lhůta již uplynula a právo na stanovení místního poplatku za období od 6. 10. 2010 do 31. 12. 2010 se prekludovalo.

Jak se dále podává ze správního spisu, správní orgán I. stupně vydal PV č. MUUV 7170/2011 dne 12. 11. 2014. Dle OZV Uničov č. 2/2010 byla splatnost místního poplatku za JTHZ (a tedy určení počátku běhu lhůty pro stanovení poplatku dle § 33 odst. 1 d. ř.) za 1. čtvrtletí roku 2011 stanovena dne 7. 1. 2011. Při běžném běhu lhůt (§ 33 odst. 1, odst. 4 d. ř.) pak konec zákonné lhůty pro stanovení místního poplatku připadl na 7. 1. 2014. Je tak zřejmé, že platební výměr byl vydán poté, co zákonná lhůta již uplynula a právo na stanovení místního poplatku za období za období od 1. 1. 2011 do 31. 3. 2011 se prekludovalo.

Pro úplnost považuje krajský soud za nezbytné uvést, že ze správního spisu se nepodává, že by byly splněny podmínky pro prodloužení lhůty pro stanovení daně dle § 148 odst. 2 d. ř. či pro její nový běh dle § 148 odst. 3 d. ř.

c) Rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2015 č. j. KUOK 33722/2015, ze dne 17. 4. 2015 č. j. KUOK 36656/2015, ze dne 21. 4. 2015 č. j. KUOK 37761/2015 a ze dne 21. 4. 2015 č. j. KUOK 37655/2015.

Jak se podává ze správního spisu, správní orgán I. stupně vydal PV č. 1 dne 24. 10. 2014. Dle OZV Šternberk č. 1/2010 byla splatnost místního poplatku za JTHZ (a tedy určení počátku běhu lhůty pro stanovení poplatku dle § 47 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb. ve spojení s § 264 odst. 4 d. ř.) za 3. čtvrtletí roku 2010 dne 30. 9. 2010 a za 4. čtvrtletí dne 31. 12. 2010. Při běžném běhu lhůt (§ 33 odst. 1, odst. 4 s přihlédnutím k § 264 odst. 4 d. ř.) pak konec zákonné lhůty pro stanovení místního poplatku připadl na 30. 9. 2013, resp. 31. 12. 2013. Je tak zřejmé, že platební výměr byl vydán poté, co zákonná lhůta již uplynula a právo na stanovení místního poplatku za období od 1. 9. 2010, do 31. 12. 2010 se prekludovalo.

Jak se dále podává ze správního spisu, správní orgán I. stupně vydal PV č. 2 dne 24. 10. 2014 a oznámil své rozhodnutí zástupci žalobce dne 31. 10. 2014 (žalobci dne 6. 11. 2014). Dle OZV Šternberk č. 3/2010 byla splatnost místního poplatku za JTHZ v roce 2011 (a tedy určení počátku běhu lhůty pro stanovení poplatku dle § 33 odst. 1 d. ř.) za 1. čtvrtletí dne 31. 3. 2011, za druhé čtvrtletí dne 30. 6. 2011, za třetí čtvrtletí dne 30. 9. 2011 a za 4. čtvrtletí dne 31. 12. 2011. Při běžném běhu lhůt (§ 33 odst. 1, odst. 4 d. ř.) pak konec zákonné lhůty pro stanovení místního poplatku připadl na 31. 3. 2014, resp. 30. 6. 2014, resp. 30. 9. 2014, resp. 31. 12. 2014. Z uvedeného platebního výměru se podává, že poplatek za zde uvedených 28 ks JTHZ byl správním orgánem I. stupně vyměřen za období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011 (s tím, že počátek zpoplatňované doby byl stanoven podle ohlášení žalobce). Je zřejmé, že platební výměr byl vydán poté, co zákonná lhůta již uplynula a právo na stanovení místního poplatku za období za období od 1. 1. 2011 do 30. 9. 2011 se prekludovalo.

Uvedené však neplatí pro místní poplatek vyměřený PV č. 2 za období od 1. 10. 2011 do 31. 12. 2011. Splatnost takového poplatku byla stanovena OZV Šternberk č. 3/2010 na den 31. 12. 2011. Zákonná tříletá lhůta pro vyměření poplatku tak uplynula dne 31. 12. 2014, tedy až poté, co byl správním orgánem I. stupně vydán PV č. 2. Tím, že byl PV č. 2 vydán a oznámen žalobci před uplynutím této lhůty, ve smyslu § 148 odst. 2 písm. b) d. ř. se lhůta pro stanovení poplatku (daně) prodloužila o rok a skončila tak 31. 12. 2015. V této lhůtě bylo žalobci též oznámeno rozhodnutí žalovaného o odvolání proti uvedenému platebnímu výměru (23. 4. 2015). Je tak evidentní, že za období od 1. 10. 2011 do 31. 12. 2011 se právo na stanovení poplatku za 28 ks JTHZ konkretizovaných v PV č. 2 neprekludovalo.

Jak se rovněž podává ze správního spisu, správní orgán I. stupně vydal PV č. 3 dne 29. 10. 2014. Dle OZV Šternberk č. 1/2010 byla splatnost místního poplatku za JTHZ v roce 2010 (a tedy určení počátku běhu lhůty pro stanovení poplatku dle § 47 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb. ve spojení s § 264 odst. 4 d. ř.) za 3. čtvrtletí roku 2010 dne 30. 9. 2010 a za 4. čtvrtletí dne 31. 12. 2010. Při běžném běhu lhůt (§ 33 odst. 1, odst. 4 s přihlédnutím k § 264 odst. 4 d. ř.) pak konec zákonné lhůty pro stanovení místního poplatku připadl na 30. 9. 2013, resp. 31. 12. 2013. Je tak zřejmé, že platební výměr byl vydán poté, co zákonná lhůta již uplynula a právo

na stanovení místního poplatku za období od 1. 9. 2010, do 31. 12. 2010 se prekludovalo.

Jak se dále podává ze správního spisu, správní orgán I. stupně vydal PV č. 4 dne 29. 10. 2014 a oznámil své rozhodnutí zástupci žalobce dne 31. 10. 2014 (žalobci dne 6. 11. 2014). Dle OZV Šternberk č. 3/2010 byla splatnost místního poplatku za JTHZ v roce 2011 (a tedy určení počátku běhu lhůty pro stanovení poplatku dle § 33 odst. 1 d. ř.) za 1. čtvrtletí dne 31. 3. 2011, za druhé čtvrtletí dne 30. 6. 2011, za třetí čtvrtletí dne 30. 9. 2011 a za 4. čtvrtletí dne 31. 12. 2011. Při běžném běhu lhůt (§ 33 odst. 1, odst. 4 d. ř.) pak konec zákonné lhůty pro stanovení místního poplatku připadl na 31. 3. 2014, resp. 30. 6. 2014, resp. 30. 9. 2014, resp. 31. 12. 2014. Z uvedeného platebního výměru se podává, že poplatek za zde uvedených 28 ks JTHZ byl správním orgánem I. stupně vyměřen za období od 1. 1. 2011 do 31. 12. 2011 (s tím, že počátek zpoplatňované doby byl stanoven podle ohlášení žalobce). Je zřejmé, že platební výměr byl vydán poté, co zákonná lhůta již uplynula a právo na stanovení místního poplatku za období za období od 1. 1. 2011 do 30. 9. 2011 se prekludovalo.

Uvedené však neplatí pro místní poplatek vyměřený PV č. 4 za období od 1. 10. 2011 do 31. 12. 2011. Splatnost takového poplatku byla stanovena OZV Šternberk č. 3/2010 na den 31. 12. 2011. Zákonná tříletá lhůta pro vyměření poplatku tak uplynula dne 31. 12. 2014, tedy až poté, co byl správním orgánem I. stupně vydán a oznámen PV č. 4. Tím, že byl PV č. 4 vydán a oznámen žalobci před uplynutím této lhůty, ve smyslu § 148 odst. 2 písm. b) d. ř. se lhůta pro stanovení poplatku (daně) prodloužila o rok a skončila tak 31. 12. 2015. V této lhůtě bylo žalobci též oznámeno rozhodnutí žalovaného o odvolání proti uvedenému platebnímu výměru (23. 4. 2015). Je tak evidentní, že za období od 1. 10. 2011 do 31. 12. 2011 se právo na stanovení poplatku za 28 ks JTHZ konkretizovaných v PV č. 4 neprekludovalo.

Pro úplnost považuje krajský soud za nezbytné uvést, že ze správního spisu se nepodává, že by byly splněny podmínky pro prodloužení lhůty pro stanovení daně dle § 148 odst. 2 d. ř. či pro její nový běh dle § 148 odst. 3 d. ř. Pokud se týká výzev správního orgánu I. stupně ze dne 3. 3. 2011 a 12. 9. 2011 (v rámci řízení předcházející vydání PV č. 1), pak krajský soud nepovažuje tyto výzvy za úkony správce daně, které by znamenaly stavění, prodloužení či přerušování běhu zákonné prekluzivní lhůty.

Shrnutí

Platební výměry Městského úřadu Šternberk č. 2 ze dne 24. 10. 2014 (v rozsahu období od 1. 10. 2011 do 31. 12. 2011), č. 3 ze dne 29. 10. 2014 a č. 4 ze dne 29. 10. 2014 v rozsahu období od 1. 10. 2011 do 31. 12. 2011) tak byly vydány za situace, kdy poplatková povinnost žalobce ještě prekludována nebyla, přičemž v důsledku prodloužení zákonné lhůty pro stanovení poplatku tato lhůta neuplynula dříve, než žalovaný oznámil žalobou napadené rozhodnutí o odvolání žalobci a uvedený žalobní bod je tak v tomto rozsahu nedůvodný.

Platební výměry Městského úřadu Hranice č. FO/20085/14 ze dne 31. 10. 2014 a č. FO/20086/14 ze dne 31. 10. 2014, Městského úřadu Uničov č. MUUV 14836/2011 ze dne 12. 11. 2014 a č. MUUV 7170/2011 ze dne 12. 11. 2014, Městského úřadu Šternberk č. 1 ze dne 24. 10. 2014, č. 2 ze dne 24. 10. 2014 (v rozsahu období od 1. 1. 2011 do 30. 9. 2011), č. 3 ze dne 29. 10. 2014 a č. 4 ze dne 29. 10. 2014 v rozsahu období od 1. 1. 2011 do 30. 9. 2011) tak byly vydány za situace, kdy poplatková povinnost žalobce již byla prekludována a uvedený žalobní bod je tak důvodný.

Ad 3) K nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí.

Krajský soud s ohledem na výše uvedený závěr o prekluzi práv na stanovení daně nepovažuje za nezbytné se podrobně vypořádat s uvedeným žalobním bodem. Je však třeba uvést, že žalovaný se s jednotlivými odvolacími námitkami žalobce v žalobou napadených rozhodnutích vypořádal, byť je třeba přisvědčit, že ve vztahu k řízením před Krajským soudem v Ostravě vedeným pod sp. zn. 22 Af 119/2011, 22 Af 32/2012, 22 Af 47/2012, 22 Af 125/2011, 22 Af 130/2012, 22 Af 120/2011, 22 Af 138/2011 a 22 Af 4/2013 tak mohl učinit precizněji, nicméně jeho závěry krajský soud za nepřezkoumatelné nepovažuje.

H. Závěr

Pro důvodnost žalobního bodu 2) tedy krajský soud napadená rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž jsou daňové orgány vázány právními názory vyslovenými v tomto rozsudku.

Ve vztahu k platebním výměrům Městského úřadu Šternberk č. 2 ze dne 24. 10. 2014 (v rozsahu období od 1. 10. 2011 do 31. 12. 2011), č. 3 ze dne 29. 10. 2014 a č. 4 ze dne 29. 10. 2014 v rozsahu období od 1. 10. 2011 do 31. 12. 2011) tyto krajský soud rovněž zrušil, a to s ohledem na skutečnost, že výrok uvedených platebních výměrů ve spojení s výrokem napadených rozhodnutí žalovaného (ze dne 21. 4. 2015, č. j. KUOK 3765/2015 a ze dne 21. 4. 2015, č. j. KUOK 37761/2015) představuje nedělitelný výrok.

I. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce byl v řízení plně úspěšným účastníkem a má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši 61.026 Kč sestávajících:

- ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 24.000 Kč,
- z odměny za zastoupení advokátem ve výši 29.700 Kč za tři úkony právní služby po 9.900 Kč (příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby a vyjádření ve věci samé ze dne 21. 7. 2015) dle § 9 odst. 4 písm. d), 12 odst. 1, § 7 bod 5., § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhl. č. 177/1996 Sb.,
- z náhrady tří režijních paušálů po 300 Kč, celkem 900 Kč dle § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. za výše uvedené úkony právní služby,
- z náhrady 21% DPH z přiznané odměny a náhrad ve výši 6.426 Kč dle § 57 odst. 2 s. ř. s.

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen o. s. ř.) k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Olomouci dne 20. prosince 2016

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

Mgr. Jiří Gottwald v. r.
předseda senátu